

af Tid og Kræfter og Penge, som har været ganske overflødig. Det Arbejde kunde lige saa godt være foretaget af Administrationen, i Forbindelse med sagkyndige, og saa kunde Resultatet, hvis der kom noget, eventuelt være forelagt her til nøjere Gennemarbejdelse i et Udvalg. Forlængelsen vil yderligere kræve Penge.

Nu vil den højtærede Indenrigsminister maaske sige: Ja, men denne Kommission havde dog en stor Opgave. Jeg ser, at han paa forskellige Møder, sidst for ganske nylig ved et Møde i Vestjylland, har sagt, at vi kan ikke faa Valg her i Landet; før vi har faaet en ny Valglov, der ogsaa giver lokal Retfærdighed. Det synes mig, at denne Vits, hvis det er en Vits, er lovlig letkøbt. Der er noget, der hedder Returkørsel; men det er sjældent velset i en ordentlig Polemik. Jeg forstaaer nok, at Indenrigsministeren har villet gøre Gengæld. Da de Radikale og Socialdemokraterne i 1918—20 sagde: Vi ønsker ikke nye Valg, før vi har faaet en retfærdig Valglov, mener den højtærede Indenrigsminister, at han nu kan — populært sagt — tage Kegler paa at sige det samme. Det kan være ganske morsomt at gentage vore Ord fra den Gang, men der er rigtignok en himmelvid Forskel, for i 1918 var vi gaaet til Valg paa en Valglov, som, hvis dette Valg var foregaaet uden Samarbejde mellem Partierne, vilde have bragt Venstre — jeg tror det var — 13 Mandater for meget, en Valglov, der ingenlunde gav Retfærdighed. Altsaa ønskede vi en retfærdig Valglov, inden vi fik nye Valg. Men nu har vi i Loven af 11. April 1920 faaet en Valglov, som giver fuld Retfærdighed, og som har staaet sin Prøve ved de tre sidste Valg. Det er en Forskel. Den højtærede Indenrigsminister minder mig i denne Forbindelse om Kobbersmedemadammen i „Genboerne“. I Pantelegen bliver der rettet et Spørgsmaal, der begynder med „Rulle“, og saa svarer en anden „Pølse“, og hun tror da, det er Legens Hemmelighed, at man skal sige „Pølse“; da der næste Gang bliver raabt „Kobber“, skulde hun sige saadant noget som „Smed“, men hun siger „Pølse“. Det kommer an paa Sammenhængen; det kan være meget godt at sige „Pølse“, hvor det passer, men det er ikke heldigt at sige det, hvor det ikke passer. Det, vi sagde i 1918, passede til Situationen og den foreliggende Valglov den Gang, men naar Ministeren nu gentager det, er det omtrent lige saa vittigt, som da Kobbersmedemadammen troede, hun skulde sige „Pølse“ ved enhver Lejlighed. Den Politik tror jeg nu ikke, der kan slaas stor politisk Mønt paa,

for at bruge Ministerens Ord fra forleden Dag overfor et æret Medlem her i Salen.

At der kan være enkelte Rettelser at foretage i den nye Valglov, har vi ikke noget imod, men naar der tales om „lokal Retfærdighed“, ved jeg ikke rigtig, hvad den højtærede Minister forstaaer derved. Han forstaaer vel derved, at i enhver Opstillingskreds skal det Flertal, der viser sig ved Valget, ogsaa være sikker paa at faa sin Mand valgt; men det har under Valglovskommissionens Forhandlinger vist sig ganske umuligt at naa et saadant Resultat, naar vi skulde bibeholde den grundlovsmæssigt paabudte Ligelighed og Retfærdighed. Det er ganske umuligt, saa det kan den højtærede Minister ikke naa; ikke en Gang hans Meningsfæller i Kommissionen stiller noget Forslag derom, saa det er en Agitation fuldstændig ud i Luften, ud i det blaa.

Jeg vil mene, at vi ved dette lille Lovforslags tredje Behandling gør rettest i at undlade at stemme. Vi vil, som sagt, ikke modsætte os, hvad Kommissionens Formand og Ministeren i denne forholdsvis lille Sag ønsker, men vi bryder os heller ikke om at paatage os et direkte Medansvar for at give nye Penge ud af Statskassen, selv om det kommer enkelte af os, Valglovskommissionens Medlemmer, til gode i Form af Diæter. Vi kan ikke mene, at der er nogen som helst Grund til at give nye Penge ud af Statskassen til et Arbejde, som er fuldført, og et Arbejde, som har vist sig at være ganske overflødig, for et Flertal i Kommissionen er jo enigt om, at den nuværende Valglov er god; den kan, som sagt, trænge til Rettelser hist og her, men Grundlaget er godt, og det kan vi godt bruge endnu nogle Valg.

Der er smidt mange Penge ud af Statskassen til ingen Nytte. Jeg husker, at der i sin Tid blev ofret, jeg tror en 10 000—12 000 Kr. aarlig til et Forsøg paa at forbedre Vindmøllen, og disse mange Penge — jeg tror, det til sidst blev over 100 000 Kr. — førte ogsaa til et Resultat, nemlig det Resultat, at det gennem dette Arbejde blev videnskabeligt konstateret, at den Vindmølle, man havde, var den i alle Henseender bedste. Det Resultat tror jeg ogsaa, Valglovskommissionen medfører, og det har selvfølgelig sin Betydning: en grundig, videnskabelig Konstatering af, at den nuværende Valglov er den bedst mulige, selv om der kan tænkes enkelte Rettelser. Saa er Pengene naturligvis ikke helt smidt i Rendestenen, men jeg tror alligevel, det Resultat kunde være naaet paa en billigere Maade. Vi bebrejder altsaa de Partier, der i